

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI – PŘÍBĚH MILOSLAVY KUMBEROVÉ

Tým z Nového Strašecí ve složení Nela Pravdová, Bohuslav Zajíc, Jakub Novotný, Ondřej Ballon

Miloslava Kumberová z Nového Strašecí se narodila roku 1941 poblíž Kladna. Z jejího vyprávění nás nejvíce zaujalo dětství a mládí. Na druhou světovou válku nemá skoro žádné vzpomínky, byla ještě příliš malá, ale doma se o válce mluvilo často. Bydleli totiž blízko Lidic:

Maminka říkala, jak z těch Pcher viděli ohromnej ten kouř, a ted' bučení toho dobytka, ted'ka křiky, řevy jejich, muselo to bejt hrozný.

Rodiče Miloslavy Kumberové žili ve velmi chudých poměrech. Její maminka pocházela z Podkarpatské Rusi, kde byl život opravdu velmi těžký. Dokonce přišla o svého otce.

Její otec byl listonoš, (...) a rodina ho čekala, ale ten otec se už nevrátil živý, prostě ho přivezli a byl mrtvej. Jakým způsobem zemřel, nevěděla rodina dodneška.

Její maminka se přestěhovala do Čech, když jí bylo 14 let. Vdala se a pak se s rodinou usadila v pohraničí, ve vesničce západně od Plzně, kde měla začít nový život. Narodily se jí tři děti a jedním z nich byla Miloslava. Ta vzpomíná, že jí v dětství na hraní moc času nezbývalo:

Tehdy děti dělaly, my jsme neměli, že bysme přišli ze školy, úkoly se dělaly až na poslední chvíli, ale hlavně jsme museli rodičům pomáhat.

Náročná práce se začala vyplácet, malý statek konečně vydělával. Pak ale přišlo nařízení místních komunistů, že se všichni musí spojit do družstva. Kdo odmítal, ten měl problémy. To se týkalo i rodiny Miloslavy Kumberové. Miloslava tak mohla zapomenout na vysněnou konzervatoř. Zůstala na vesnici a pracovala v JZD. Práce bylo mnoho a volného času málo.

My jsme se dozvěděly, že bude zábava nějaká, tak jsme z pole utekly, (...) a šly jsme na tu zábavu, to si nepřej, jakej druhej den byl, ono jim stálo za to svolat schůzi na neděli a holky jsme tam byly všechny vypraný, ty nám dávali, v sobotu, a ony si prostě dovolily utéct!

Až později se mohla odstěhovat do Nového Strašecí, kde založila rodinu. Vzpomínky Miloslavy Kumberové na čas dospívání nejsou vždy veselé, proto nám neustále zdůrazňovala, abychom si vážili vzdělání a svobody.

Moc si važte, to co máme, protože kdybychom měli, ten minulej režim nebyl dobrej, já jsem se chtěla dostat na školu, na žádnou jsem se nedostala. (...) Vy si strašně važte toho, protože my jsme nemohli prostě nikam.